

Ἐρως, ὀλίγον θρηγῶ τὰς συμφορὰς μου.
Διότι εἰς σένα τὸ στήθος μου στενάζει.

Ἐν Ἀθήναις. Τὴν 20 Ἰουνίου 1851.

A. N. Trantaliδης.

ΑΙ ΚΑΠΡΕΑΙ.

Ἐποίας ἀναμνήσεις διεγείρει, καὶ ὅπως καλλο-
νὰς περιέχει ἡ μικρὰ αὕτη νήσος τῆς Νεαπόλεως!
Ταύτην Καίσαρ ὁ Σεβαστὸς ποιητάμενος κτήμα, κα-
τωκοδόμησεν ἐπ' αὐτῆς, ὡς λέγει ὁ Στράβων, καὶ ἐν
αὐτῇ μονάζων θένυσε τὰ τελευτάια ἑπτὰ ἔτη τοῦ
βίου του ὁ κτελεστὴς αὐτοκράτωρ Τιβέριος. Ἐρχόμε-
νος εἰς Καπρέας, ἀπορεῖς τί πρῶτον νὰ θαυμάσῃς· τὰ
μεγαλοπρεπῆ λείψανα τῆς ῥωμαϊκῆς πολυτελείας, ἢ
τὴν μαγεύουσαν τοῦς ὀφθαλμούς σου ποικίλην καὶ
χαριστάτην θίαν. Ἐντυθεὶν βλέπει· τὴν παιδροτά-
την φύσιν τῆς Νεαπόλεως καὶ τοῦ Σαλέρνου, ἐκίθηεν
τὸ Βεζούδιον, τὸν περιώνυμον κρατῆρα του καὶ τοῦς
μύθους του, καὶ πορρωτέρω τὰς Πιθηκούσας καὶ τὰς
Λισάρας. Ἐὰν προχωρήσῃς πρὸς τὰ ἐνδότερα τῆς
νήσου, ἕναστον σχεδὸν βῆμά σου ἐντυποῦται ἐπὶ ῥω-
μαϊκῆς τιμῆς ἀρχαιότητος· παντοῦ βλέπεις ὄδραγωγεῖα,
ἐπαύλεις, θερμὰ, ναυὺς καὶ παλάτια, καὶ τὰς ἐξου-
σίας ἐκείνας οἰκοδομὰς τὰς ὁποίας ἀνήγειρεν ὁ Αὐ-
γουστος, καὶ ἐμόλυεν ὁ Τιβέριος.

Τὸ κατ' ἐμέ, δι' ἕνα μόνον λόγον μετέβην εἰς Κα-
πρέας· ἐπεθύμουν νὰ ἐπισκίρθῃ τὸ καλούμενον σή-
μερον Κυανοῦν, ἄλλοτε δὲ τῶν Νομφῶν σπήλαιον, ὅ-
που ὁ Τιβέριος ἐκρύπτετο διὰ νὰ λησμονήσῃ τὰ ἀνο-
μήματά του. Ἡ εἰσοδος αὐτοῦ ἦτο ἀγνωστος μέχρι
τοῦ 1826 ὅτε ἀνεκαλύφθη ὑπὸ δύο σοφῶν Πρώτων.
Καὶ αὐτὰ μὲν εἰσεχώρησαν κολυμβῶντες εἰς αὐτὸ,
μετὰ ταῦτα ὁμοῦς κατεσκευάσθησαν λέμβοι δι' ὧν με-
ταφέρονται ἐντὸς αὐτοῦ οἱ περιεργοί. Καὶ ὑπερνω-
μὲν τῆς κεφαλῆς του θαυμάζεις θόλον ἀπέραντον πέ-
τρινον, ἀπ' οὗ κρέμονται κυκλότατοι σταλακτῆται,
ὑπὸ τοῦς πόδας σου δὲ ἐνοπρὶζοσαι ἐντὸς θαλάσσης·
καθαρᾶς ὡς δ' οὐραίου, γλαυκῆς καὶ λαμπυρίζουσης,
ἦτις, κυματιζομένη ὑπὸ τῆς κώπης, ἀκτινοβολεῖ ὡς
ἀνθραξ. Ὅτε εἰσῆλθον εἰς τὸ μαγευτικὸν ἐλεῖνο σπή-
λαιον, ἡ ἐπικρατοῦσα ἡρεμία, καὶ ἡ ὠραιότης τοῦ
θεάματος ἦσαν τοιούται, ὥστ' ἐλησμονήσα καὶ γῆν
καὶ οὐρανόν, καὶ ἔκστασις ἀνεξήγητος κατεκυρίευεν
ὅλας μου τὰς αἰσθήσεις. Ἡ εἰσοδος ἔχει τεσσάρων
ποδῶν καὶ πέντε δακτύλων ὕψος, ἴσον δὲ πλάτος, καὶ
ἀπαρτίζει τρίγωνον ἰσόπλευρον, οὗτινος ἡ κάτω γωνία
σχηματίζεται ὑπὸ τοῦ ὕδατος. Τὸ ὑπερθύριον εἶναι
τοσαύτω στενὸν ὥστε ἀρκεῖ νὰ κύψῃς ὀλίγον τὴν κεφα-
λήν, καὶ εὐρίσκειται ἀμέσως ἐντὸς τοῦ εὐρυχώρου ἐκείνου
ἀντροῦ, οὗτινος καὶ ὁ θόλος καὶ οἱ τοῖχοι ὁμοιάζουσι
χειροποίητοι. Ἡ ἔκτασις του, ἀπὸ τῆς εἰσοδοῦ μέχρι
τοῦ ἀπέναντι ἀναπαυτηρίου, ὅπου μόνον ἀποδιβάζον-
ται οἱ ἐπισκεπτόμενοι αὐτὸ, εἶναι 125 ποδῶν. Τὸ δὲ

ὑδωρ, κατὰ μὲν τὴν εἰσοδὸν ἔχει βάθος ποδῶν 67,
πλησίον δὲ τοῦ ἀναπαυτηρίου, ποδῶν 58. Πέραν τοῦ
ἀναπαυτηρίου, τὸ ὅποιον μόνον φαίνεται ὅτι κατεσκευ-
άσθη ὑπὸ χειρῶν ἀνθρώπων, τὸ σπήλαιον συγκοινων-
εῖ μετὰ στοᾶς ἑκατὸν περίπου ποδῶν μήκος ἐχούσης.
Ὅτε κατὰ πρῶτον εἰσῆλθον εἰς τὸ σπήλαιον, ὅλα
μ' ἐράνησαν σκοτεινὰ, πλὴν τοῦ ὕδατος τὸ ὅποιον
εἶναι φωτεινὸν καὶ λαμπροκόπανον. Τὸ μόνον μέρος
δι' οὗ εἰσέρχεται ἐξωθεν φῶς ἀμυδρὸν εἶναι ἡ εἰσοδος·
ὁ ὁδηγός μου, διὰ ν' αὐξήσῃ τὸν θαυμασμόν μου, ἐκλει-
σεν αὐτὴν, καὶ ἀπῆκε μόνον τὸ φῶς τοῦ ὕδατος. Τὸ
σπήλαιον τότε ἔλαβε χρωματισμὸν κυανωπὸν, ὥστ' ἐ-
νόμιζον ὅτι ἐφωτιζόμεν ὑπὸ φλογῶν οἰνοπνεύματος.

N. Δ.

ΠΕΡΙ ΜΑΝΙΑΣ.

Γάλλοι· τις ποιητής, ὁ Βολταῖρος νομίζω, εἶπε·
« Tous les hommes sont fous, et malgré tous
leurs soins,
ne différent entr'eux que de plus ou de moins. »

Τὸ περιεχόμενον τῶν ὧν ταύτων μακρῶν στί-
χων, ἡ συνήθεια ἐκφράζει ἐντονώτερον παρ' ἡμῖν διὰ
τοῦ ὀλιγοσυλλάβου τούτου

« Ὅλ' οἱ ἄνθρωπ' εἰν' τρελοί,
» ποῖός ὀλίγον ποῖός πολύ. »

Ἦκεται ἄρα ὅτι ὅλοι οἱ φρενοβλαβεῖς δὲν εὐρίσκον-
ται ἐντὸς μωροκομειῶν, ἐκτὸς μόνον ἐὰν παραδεχθῶ-
μεν ὅτι μωροκομείον εἶναι ὁ κόσμος αὐτός.

Ἡ Εὐρώπη διήρπασεν ἐν γένει τοὺς φρενολήπτας εἰς
δύω τάξεις· εἰς τὴν τῶν πασχόντων μανίαν τελείαν,
ἐκείνων, ὁδηγῶν, τῶν ὁποίων ὅλ' αἱ πράξεις ὑπαγο-
ρεῦνται ἀπὸ κεφαλῆν κατὰ πάντα διεστραμμένην, καὶ
εἰς τὴν τῶν πασχόντων μονομανίαν, ἢ τῶν συλλογι-
ζομένων μὲν καθ' ὅλα ὀρθῶς, καθ' ἕν δὲ μόνον ἀντι-
κείμενον πατηρωμένων τῶν νοῦν.

Καὶ τοὺς μὲν πρῶτους ἐγκαλεῖ ἐντὸς καταστημά-
των ὠρισμένων ἐπιτηδῆς δι' αὐτούς, ὅποια δὲν εὐρί-
σκονται παρ' ἡμῖν, καὶ χάρις θεραπείας, καὶ ὡς ἐπι-
βλαβεῖς, τοὺς δὲ ἄλλους ἀφίνει συνήθως ἐλευθέρους,
καὶ ὡς ἀβλαβεῖς, καὶ πρὸ πάντων ὡς ὄντας πολυα-
ρίθμους.

Πολλάκις καὶ ὀλόκληροι κοινωνίαι πάσχουσι μονομα-
νίαν ἢ κοινωνίαν, φέρ' εἰπεῖν, παρὰ τῆ ὁποία ἐπικρατεῖ
ἡ θεοβλαβεία, ἢ ὁ θρησκευτικὸς φανατισμὸς, ὡς λέγου-
σι τὰ δυτικὰ ἔθνη, δὲν πάσχει μονομανίαν; Ἡ ἄλλη
ἐκείνη, ἧς τινος ὅλα σχεδὸν τὰ μέλη συγκεντροῦσι πά-
σας αὐτῶν τὰς διανοητικὰς δυνάμεις εἰς μίαν καὶ μό-
νην ἰδέαν, εἰς τὸ πῶς, π. χ. νὰ διαρπάσῃ, πῶς νὰ
σφετερισθῶσι τὴν ξένην, εἴτε δημοσίαν εἴτε ἰδιωτικὴν
περιουσίαν, ἢ πῶς νὰ κατατρέξῃ τὴν ἱκανότητα ἢ
τὴν ἀρετὴν, δὲν εἶν' ἐπίσης μονομανής;

Καὶ ἡ μὲν τελεία μανία ἐπιπλάζει ὅπου αἱ δυνά-
μεις τοῦ νοῦς ἀναπτύσσονται πλειότερον διὰ τῆς παι-

θείας· ἡ δὲ μονομανία, ὅπου ἡ ἐλευθέρως ἀγωγή δὲν παρεσχέθη εἰσέτι. Ἴδου διὰ τί, κατὰ μὲν τὴν δυτικὴν Εὐρώπην εὐρίσκεται μέγας ἀριθμὸς φρενοβλαβῶν, κατὰ δὲ τὴν Ἑλλάδα, τὴν Τουρκίαν, τὴν Ἀσίαν, καὶ τὴν Ρωσίαν ἐπικρατέστερος ὁ τῶν μονομανῶν.

Ἐπὶ τῆς πρώτης Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, τὰ ἐπαναστατικὰ δικαστήρια ἐστελλόν καθ' ἑκάστην εἰς τὴν λαμητόμον μυριάδα ἀνθρώπων, καὶ αὐτοὶ ἐπαρῆσαν πρὸς τὸν θάνατον χωρὶς οὐτε κανὼν τὸν συλλογισθῶσιν· ἀνθυμῆθωμεν τὰς καταποντήσεις—noya des—καὶ τοὺς μυδροβολισμοὺς, — mitrailleurs — τῆς αὐτῆς ἐκείνης ἐποχῆς. Τὸ κακούργημα εἶχεν ἀποκτήσει δημοτικότητα, καὶ τὸ παράδειγμα ἐνήργει ὡς ἄλλη τις χολερικὴ ἐπιδημία.

Ἐπὶ Λοδοβίκου τοῦ ΙΔ', ὁ διὰ δηλητηρίου θάνατος ἦτο συνήθης· ὅλοι ἐνθυμούμεθα τὰς ἐπὶ τοῦ πετόντος Λοδοβίκου Φ. λίππου καθημερινὰς κυρκαῖας τῶν δικαστῶν, καὶ σήμερον ὅλοι φρίττομεν ἀνάγινώσκοντες εἰς τὰς ἐφημερίδας τῆς Γαλλίας τὰς ἀνεύρους αὐτοχειρίας καὶ μονομαχίας.

Τὸ παράδειγμα ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν μικροματικώτατον· ὅστις μάλιστα ἐξ ἡμῶν ἐμελέτησε μετὰ τινος προτοχῆς τὸν βίον τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, δὲν ἀμφιβάλλει περὶ τούτου.

Ἡ ἱστορία τῆς μανίας καὶ τῆς μονομανίας ἤθελεν εἶσθαι βεβαίως περιεργωτάτη, εἰάν οἱ συγγραφεῖς, καὶ ἰδίως οἱ πολιτικοὶ, ἐκάστης ἐποχῆς, ἐφρόντιζον νὰ περιγράψωσι καὶ τὰ κατ' αὐτάς.

Διὰ τοῦ ΚΕ' φυλλαδίου τῆς Πανδώρας ἐδημοσιεύσαμεν εἰδήσεις τινὰς περὶ τινῶν ἐν τῷ νοσοκομείῳ τοῦ Λονδίνου, ἢ Βοσθ. λέμα, φρενοβλαβῶν. Ἀλλὰ τοσοῦτω ποικίλλαι εἶναι οἱ ἰδιοτροπίαι τῶν πασχόντων τὰς φρένας, ὥστε οὐτε νὰ τὰς φαντασθῶμεν δυνάμεθα. Γνωστὸν εἶναι καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα τὸ ἀνέκδοτον τοῦ ἀρχιερέως ἐκείνου ὅστις ἐνόμιζεν ὅτι εἶχε ῥίνα μεγαλύτεραν τοῦ σώματός του, καὶ ὅτι ἐθεραπεύθη ὑπὸ ἀγύρτου ἀλλ' εὐφροῦς τινος ἱατροῦ τοῦ Ζαγορίου, χαράξαντος τὴν ῥίνα τοῦ κατὰ φαντασίαν πάσχοντος καὶ ἀποκόψαντος δὴθεν ἀπ' αὐτῆς τὸ μέγα βόειον ἦπαρ τὸ ὁποῖον ἔφερεν ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ μάλης. Τὸ ἀγγλιστικὸν ἐκδοθὲν πρὸ τινῶν ἐπισημοῦ ἱατροῦ, οὗτις ἀποσπάσματα ἐκοινοποίησεν, εἰάν δὲν ἐλησμόνησα, ὁ Εὐρωπαϊκὸς ἐρασιεὺς, διηγεῖται τὴν ἱστορίαν πλουσίου τινος Ἀγγλοῦ νομίζοντος ὅτι τὸ πρόσωπόν του εἶχε στραφῆ πρὸς τὴν ῥάχιν του. Ὁ Ρογγίων, εἰς τὸ περὶ ἱατροδικαστικῆς σύγγραμμά του, ἀναφέρει ὅτι τροφοὸς τις ἠγάκα ὑπερβαλλόντως τὸ ὑπ' αὐτῆς γαλακτοτροφούμενον βρέφος· καὶ ὁμοίως ὁτάκις ἀπεσπαργάνου αὐτὸ, ἐθαύμαζε μὲν τὴν ὠραιότητα τοῦ σώματός του, κατελαμβάνετο δὲ ἀπὸ ἀκατάσχετον ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἐμπήξῃ ἐγχειρίδιον εἰς τὸ στήθος του· ἱατρός τις βεβαίως ὅτι εἶδε μονομανῆ πιστεύοντα ὅτι ἐβάσταζε τὸν οὐρανὸν διὰ τῆς ἄκρας ἐνός δακτύλου του· διὸ, ἐκράτει τοῦτον ἀδιακόπως ὀρθόν, φοβούμενος μὴ πείσῃ ὁ οὐρανὸς καὶ πλῆκῶσῃ τὸν κόσμον. Ἄλλος τις ἐνόμιζεν ὅτι μεταμορφωθείς εἶχε γενεὴν πετεινός, καὶ διὰ τούτου ἐμιμῆτο τὴν φωνὴν του καὶ ἐκρότε

τοὺς βραχίονας ὡς πτερὰ. Ἄλλος, πιστεύων ὅτι ἦτο ὑδρία πῆλινος ἐφοβεῖτο μὴ συντριφθῆ. Ἄλλος ἔλεγεν ὅτι δὲν ἔχει κεφαλὴν, καὶ ἱατρός τις, εὐφυῆς φαίνεται, ὡς τὸν ἡμέτερον Ζαγορίσιον, τὸν ἐθεράπευσε βαλὼν μέγαν ὄγκον μαλύδου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Ὑπῆρξε καὶ ἕτερος πιστεύων ὅτι ἦτο νεκρὸς, καὶ διὰ τούτου ἀπέχετο πάσης τροφῆς ἐπὶ λόγῳ ὅτι οἱ νεκροὶ δὲν τρώγουσιν. Ἄλλ' εἰς τῶν φίλων του τὸν ἐθεράπευσε διὰ τοῦ ἐφεξῆς τρόπου· ἐπροσποήθη ὅτι ἀπέθανε, καὶ, κατὰ προσηγηθεῖσαν παραγγελίαν του, ἐβλήθη ἐντὸς φερέτρου καὶ ἀπετέθη πρὸ ὀφθαλμῶν τοῦ μονομανοῦς. Μετὰ τινὰς ὥρας παρέθεντο βρώματα ἐνώπιον τοῦ ὑποκρινομένου τὸν τεθνεῶτα, ὅστις, ἐγερθεὶς, ἐραγεν ἐξ αὐτῶν. Τότε ὁ ὑποχονδριακὸς ἐμιμήθη τὸ παράδειγμα τοῦ φίλου του καὶ ἐθεραπεύθη.

Ἄγγλος τις συγγραφεὺς ἀποδεικνύει διὰ παραδειγματῶν ὅτι ὁ τύπος, δημοσιεύων τὰ τυμωθεῖσθαι ταῦτα, συντρέχει ὁμοίως εἰς τὸ νὰ μωραίνωνται οἱ ἄνθρωποι. Κακούργοι τινὲς μετανοήσαντες, λέγει, πρὸ τινος, ἐνεκάλεσαν αὐτοὶ ἑαυτοὺς, καταγγέλλαντες ὅλα ὅσα εἶχον πράξει ἐγκλήματα. Ἄλλοι δὲ προσήψαν εἰς ἐαυτοὺς ἀδικήματα εἰς ἃ οὐδέποτε εἶχον ἐξοσκεῖλαι. Ἐμπρός τις εἶχεν ὑπερέτιμα ὀνομαζομένην Ἑλμιν, ἣς εἶχε ἄραντος μίαν τῶν ἡμερῶν· ὁ κύριός της, ἄνθρωπος κακοῦθης καὶ οἰνοπότης, κατήγγειλεν ἐαυτὸν ὡς φονέα τῆς Ἑλμης. Διηγήθη ἐμπεριστατωμένως τὸν φόνον, καὶ ἀνέφερε λεπτομερείας πολλὰς περιέργους. Ἀλλὰ μετὰ τινὰς ἡμέρας ἡ Ἑλμη ἐμφανισθεῖσα εἶπεν, ὅτι εἶχεν ἀναχωρησῆ ἀπὸ τῆς οἰκίας τοῦ κυρίου της διότι δὲν τὴν μετεχειρίζετο δεόντως, καὶ ὅτι ὅτι ἡ ἱστορία τοῦ φόνου ἦτο πλαστὴ. Τότε ὑπεβλήθη εἰς ἀντίκρισιν ὁ ἔμπορος. Περιέργοι εἶναι αἱ ἀπαντήσεις του· κατ' ἀρχῆς μὲν ἐπέμεινε εἰς τὴν πρώτην κατηγορίαν· ἀλλ' ἀναγκασθεὶς ὡμολόγησεν ἐπὶ τέλους τοὺς λόγους ἐξ ὧν ὀρμηθεὶς ἐσυκοφάντησεν ἐαυτόν. (1) « Αἱ ἐφημερίδες, εἶπε, μὲν ἐγάλασαν τὸν νοῦν· ἀναγινώσκων αὐτάς συνεχῶς, καὶ εὐρίσκων αἰώνως διηγήσεις φόνων καὶ μαρτυρίας φονέων, προσεδιήθη τὸν ἐγκέφαλον· ἠθέλητα νὰ φανῆ καὶ τὸ ἰδικόν μου ὄνομα εἰς τὰς ἐφημερίδας, καὶ διὰ ταῦτο ἔκαμα ὅ,τι ἔκαμα. Σὰς ὑπόπτομαι ὅτι δὲν θ' ἀναγνώσω πλέον ἐφημερίδας. »

Ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν αὐτὸς δὲ μετεμελήθη διότι ἦτο, ὡς εἶπομεν, κακοῦθης καὶ οἰνοπότης, ἀλλὰ διότι ἀνεγίνωσκεν ἐφημερίδας!

Ἄλλοι χωρικοὶ κατεμήνυταν ἑαυτοὺς ὡς ἐμπρηστὰς ἀγροκτηπιῶν καὶ χορτοβολώνων, ἐνῶ, καθὼς ἀπεδείχθη ἐπὶ δικαστηρίου, ἦσαν ἀπόντες ἐν καιρῷ τῆς πυρκαϊᾶς.

Τοιαύτη ἡ ἀσθένεια τοῦ ἀνθρωπίνου νοῦς, ὅστις

(1) Δὲν ἐνθυμούμαι πῶς ἀνέγνω ὅτι γνωστὸς τις μουσικὸς Σαλέρης ὀνομαζόμενος, παθὼν φρενῶν ἐκτασίαν, ἐνεκάλεσεν ἐκείτον ὡς φαρμακεύσαντα ὑπὸ φθόνου τὸν περίφημον Μοζάρ. Εἶπεν περιττὸν νὰ εἶπω ὅτι τὸ ἐγτέλημα ἦτο ἀνὴρκατον.

ἐν τοσούτῳ σεμνύνεται διὰ τὰς κατακτῆταις, τὰς ἀνακαλύψεις, καὶ τοὺς θριάμβους του.

N. Δ.

ΑΓΡΙΑΙ ΝΗΣΣΑΙ. (1)

Ἀνέγνωμεν εἰς Ἀγγλικὸν σύγγραμμα τὰ ἐφεξῆς·
« Διετάχθη τὸν παρελθόντα χειμῶνα νὰ διαγράψω νέον σχέδιον διὰ τὸν ἐν τῇ κομητείᾳ τοῦ Βούκιγκαμ ἐξαίσιον κήλον τοῦ Ἐδγέρλεϋ. Μετὰ τὴν διαγραφὴν, ἀπεράσισα νὰ μεταφέρω εἰς νησιδίον κείμενον ἐν μέσῳ τῆς καθωραϊζούσης τὸν τόπον ἐκεῖνον λίμνης, τὸ ἀναγκαῖον ὑλικὸν διὰ νὰ κατασκευάσω τὸ προσεχὲς ἔαρ περιέρχους τινὰς οἰκοδομάς. Ὁ πάγος ἦτο πυκνότατος, ὁ οὐρανὸς εὐδύος, καὶ ὁ βορρᾶς ἐπνεε λάβρος καὶ ἀδιάκοπος. Κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐργασιῶν μου, ἀποικία τις νησιῶν ἀγρίων, ἐμφωλεύουσα πρὸς τὸ μεσημβρινὸν μέρος τῆς λίμνης, εἴλκυε τὴν προσοχὴν καὶ τὴν περιέργειάν μου. Ἦκουσα πάντοτε ὅτι αἱ ἀγριαὶ νῆσοι ἀποσύρονται τὸν χειμῶνα εἰς τὰς λίμνας ἢ τὰ λιμναζόντᾳ ἐκεῖνα ὕδατα τὰ μὴ προβαλλόμενα πολὺ ἀπὸ τὸ ψῦχος. Ἐκλέγουσιν ἄρα τὰ θερμότερα μέρη· πρέπει ὁμῶς νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι προσπαθοῦσι καὶ αὐταὶ νὰ ἐμποδίσωσι τὴν πῆξιν τοῦ ὕδατος. Καὶ ὡς ἀπόδειξιν διηγούμαι ὅ,τι εἶδον ἰδίαις ὀφθαλμοῖς.

Αἱ νῆσοι ἦσαν δρητημέναι εἰς δύο φάλαγγας, τὴν μὲν ἐνεργοῦσαν, τὴν δὲ ἐφεδρεύουσαν, καὶ ἀλληλαδιὰ δόχως μεταλλάσσόμενας. Ἡ ἐνεργοῦσα εἰτῆρχετο εἰς τὸ ὕδωρ, ἐπληθιάζεν ἐγγύτατα τὸν πάγον, καὶ περυγίζουσα ἀδιακόπως καὶ κινουμένη ἄνω κατω τὰ γέως, συνετάρτασε τὸ ὕδωρ. Οὕτω πράττουσαι ἐμπόδιζον τοῦτο νὰ κηχθῆ, ἐνῶ εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, ὁ πάγος ἦτο τοσούτῳ στερεὸς, ὥστε καὶ κορμούς δένδρων μεγίστων ἐδύνατο νὰ σηκώσῃ. Ὅσάκις αἱ ἐργαζόμεναι ἀπηύδιζον ἄφρον φωνὴν ὀξείαν καὶ περυγίζουσαν, ὡς στρατιῶται ὑπέκοντες εἰς τὴν κλήσιν, ἐξήρχετο ἀπὸ τὰ κοιλιώματα τῶν βράχων ἡ ἐφεδρεία, καὶ διεδέχετο τὴν πρώτην φάλαγγα. Παρατήρησα ὅτι πρῶτον ἔργον τῶν εἰσερχομένων εἰς τὸ ὕδωρ νησιῶν ἦτο, τὸ νὰ κολυμβῶσι πλησίον τοῦ πάγου, νὰ βυθίζωνται· καὶ νὰ τὸν κατακερματίζωσι. Καὶ τὸ ἀξιοπεριεργότερον, καμμία περίστασις δὲν ἴσχυε νὰ τὰς ἀπομακρύνῃ τοῦ ἔργου των· τὸ σύριγμα, ἡ ὁ κρότος τῶν χειρῶν, τῶν ἐργασιῶν, ἡ ἡ βολὴ λίθου ἐν μέσῳ τῆς ἐργαζομένης φάλαγγος, αἴτινα μόνα, κατ' ἄλλας περιπτώσεις, ἤθελον ἀρκεῖν νὰ διασκορπίσωσιν αὐτὴν,

ἐπὶ τῆς παρούσης δὲν ἔφερον κανὲν ἀποτέλεσμα. Ἐπὶ τῆς ἀπαθοῦς φυσιογνωμίας των δὲν ἐφάνετο κανὲν σημεῖον ταραχῆς· ἐξ ἐναντίας ἐσυμπέρανον ἀπὸ τὸ μικρὸν ἐξόγκωμα, τοῦ λαιμοῦ των ὅτι ἠθάνοντο τὴν ἔπαρσιν ἐκείνην ἣτις προέρχεται ἀπὸ τὴν εὐδοκίαν τῆς συνειδήσεως ὅταν ἐκτελῆ τις τὸ χρέος του. Τὸ ἔργον ἐκάστης φάλαγγος διήρκει μίαν ὥραν περίπου· εἰργάζοντο δὲ νυχθημερόν, καὶ διὰ κόπων ἀδιακόπων κατώρθωσαν νὰ ἔχωσι μέρος ὕδατος ἀπηκτον ἐφ' ὅλου τοῦ χειμῶνος·»

ΕΞΑΙΣΙΟΝ ΚΑΛΛΟΣ.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος Μαΐου πλῆθος ἀπειρον συνηθροίσθη πρὸς τὴν ἄκραν τῆς ὁδοῦ Choiseul ἐν Παρισίοις. Αἰτία δὲ τῆς συβροῆς ταύτης δὲν ἦτο οὗτ' ἐγκλημα, οὗτ' ἔρις, οὔτε συμβεβηκὸς ἔκτακτον, οὔτε οὐδεμία τῶν συνήθων αἰτιῶν τῶν συναθροίσεων. Τί ἦτο λοιπόν; Θαυμασμὸς, καὶ θαυμασμὸς ἰδιόζων εἰς καρδίαις τῶν Γαλλῶν . . . Θαυμασμὸς κάλλους γυναικείου!

Κυρία τις, περικόμφως ἐνδεδυμένη, εἰσελθοῦσα τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῶν Ἰταλῶν, εἶχε κάλλος τόσῳ σπάνιον καὶ τόσῳ καταπληκτικόν, ὥστε εἴλκυεν ἐν ἀκαρεῖ ὄλων τὰ βλέμματα, καὶ ἐμάγευτεν ὄλους εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστε ἔμεινον ἀκίνητοι ὡς ἀπολιθωμένοι. Τὸ πλῆθος συνεπυκνοῦτο ἀδιακόπως. Καὶ ὅσοι μὲν τὴν εἶχον ἰδεῖ ἐξέφραζον γεγωνυῖα τῆ φωνῇ τῶν ἐνθουσιαστῶν των, καὶ ἠρέθιζον οὕτω πῶς τοὺς ἄλλους νὰ τὴν ἴδωσιν· ὥστε ὄλοι ἀνέμενον τὴν ἐξόδον τῆς ὥραιας Κυρίας.

Μόλις δὲ παρευσιάζθη εἰς τὴν πύλην καὶ ἀνευρημαῖαι ἀκράτητοι ἤχησαν πανταχόθεν. Ἡ Κυρία, πτοηθεῖσα, ὠπισθοδρόμησε καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Μετὰ μικρὸν προσπαθήσασα νὰ ἀναχωρήσῃ δι' ἄλλης μικρᾶς ἐξόδου, παρατηρήθη καὶ ἐπερικυκλώθη ὑπὸ τῶν θαυμαστῶν. Τότε προτεκλήθησαν οἱ χωροφύλακες νὰ διασκορπίσωσι τὸ πλῆθος· ἀλλ' αὐτοὶ ἀπεκρίθησαν ὅτι δὲν ἐδύνατο νὰ ἐφαρμόσωσι κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην τὸν περὶ συναθροίσεων νόμον, διότι αὐτὸς δὲν ἐπρονόει καὶ περὶ συναθροίσεως δια λόγον θαυμασμοῦ ὥραιας γυναικός. Βαρβαρώτατον δὲ ἤθελεν εἶσθαι εἰάν ἔτρεφον τὰ ὄπλα κατὰ τοῦ λαοῦ μετὰ τὰς τρεῖς προσκλήσεις τῆς διαλύσεως.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, τί ἀπεράτισεν ἡ Κυρία; ἐπερίμεινεν ἕως οὗ ἀπαυδῆταν τὸ πλῆθος διαλυθῆ μόνον του. Καὶ τῶνόντι τὸ πλῆθος ἀπηύδησε, καὶ αὐτὴ ἀνεχώρησε τέλος πάντων.

(1) Ἀγριόπασπικαι. Οἱ Ἕλληνας εἶχον πολλὰ ὀνόματα διὰ νὰ σημειώσῃ τοῦ αἵματος τοῦτου τὰ πτηνὰ Ἐλεγον, βοσκάδας, φασκάδας, κολυμβίδας, καρκεθαλίδας, καὶ αἰθῦδας. Ἀλλὰ, διὰ τίνος ἐξ αὐτῶν διακρίνοντο αἱ καθ' ἑμᾶς ἀγριόπασπικαι; Ἐν τῇ ἀπορίᾳ μου, τίς ἐβήτησα ἀγρίας νῆσους. Σ. Μ.